

MARNO JÁNOS

Tartózkodóbban

MARNO JÁNOS (1949) Budapest

Köszönet Szekeres-Marno Alánnak az *elmementő* bírálatáért

Hol laktok, kimondhatatlanul világos mondatok, mindig álmomban láttok nekem, mintegy asztalhoz ülve, csillárfényben fürdő ebédlőben lakmározatok, szátokban kolompol a nyelvem. Mondanám, mit esztek rajtam, mondjátok? Hiszen a torkom már töltve, hallgatnom muszáj, amint a szátokban forgattok, szószok és mártások porceláncsészékben a szószék párkányán – a személyzet (apácafityulás nővérek) némán felszolgál s szétrebben nyomban. Töltött nyakam sehogy sem fordulhat utánuk, csupán a szemem sarkán, mint kormozott üvegen keresztül, sejtem egyikét-másikát, s vélek érezni némi részvétet bennük irántam. Ó, ti föl kent, kimondhatatlan mondatok, úszva fényárnyban s füstben, ti álmomban minden szót felismerhetetlen péppé rághattok, egy rossz szavam nem lehet, magamhoz térve sem, rátok, hiába érzem úgy kevéssel dél előtt, mintha betéve ismerném mindegyikőtök. Mert korábban újabban soha nem kelek. Minek is tenném, amikor nappal csak magam emészttem a temérdek mulasztás miatt, mely elmémben, mint lelkiismeretem éléskamrájában, a sok év alatt felhalmozódott. Ezért is beszélek délután órákon át annyi, de annyi csacsiságot.* Nyugtalan vagyok és mást is nyugtalanítok velük. Aztán vacsora előtt egy kevéssel hirtelen álomkór vesz rajtam erőt, s mintegy parancsra tüstént ágyba bújok. S akkor surrannak ágyamhoz a szerzetes papok, az egyik a könyvtáros, a másik csillagász, a tálcán gyűszűnyi konyak és gőzölgő kávé, suttogva szállnak vitába fölöttem egymással, melyikük keltsen, melyikük eredjen inkább a dolgára, szolgálni a rendet. Az elemek meghasonlanak vagy elkülönülnek egymástól, ilyesmit olvastam valahol az éjben, tocsogó vízben, mely ropogós jéggel vagy üvegszilánkokkal mardosta talpamat, míg a testem és a koponyám

* Politikusi beszédfordulat, ld. még: számaárság. (M. J.)

valami agyagos kemencében sült át. Anyám most mit szólna hozzám, gondoltam, vajon mennyire sajnálná, hogy alig-létemben mégsem gondolta meg magát. A szó falánk, mint a láng, ezt többször is újra-olvastam, vakon, a saját poklomban, ahol az atyák magamra hagytak, kart karba öltve s bízva gyógyulásomban. Legalábbis ezt bizonygatva egymásnak távoztak ágyam mellől, majd a diákszobából is kisomfordáltak, ahol pár napi szállást kínált fel nekem a rendház főnöke, a téli szünetre való tekintettel. Emlékezett még rám, anyám miatt, aki annak idején, a felvételi vizsgám közben a kolostor folyosóján izgatottságában leverte egy vázát a kőtalpáról. Az apátot megindította az anyai kéztördelés, mely a kézről oly természetszerű balszerencsével terjedt át a kőlapon nyugvó cserépvázára – anyám csontváza mára egész biztosan tisztára csupálódva nyugszik a sírkert nyugati sarkában. Nem járok ki hozzá soha, de az arca s a medencecsontja naponta tűnik fel bennem. Zárom imámat még egy idézettel. Ma beleszaladtam borotvapengémmel fonnyadt ajkamba, s a kiserkent vér piros színétől összeborzadtam. Ó, csiszolt mondatok, talán nem voltam méltó hozzátok, sem magamhoz, a tartózkodásban.

METYSKÓ GÉZA, Szent építészeti (tervrajz 1.), 1961, tus, papír, 35 x 50 cm

